

6

TÔI tỉnh dậy khỏi một giấc ngủ chập chờn vào khoảng hai giờ sáng với một cảm giác đã bị đánh thức bởi một tiếng động khác thường. Tôi nhìn chiếc đồng hồ nhỏ loại du lịch bên cạnh giường. Tiếng động không được lặp lại. Bên ngoài ánh trăng mờ đang buông toả, chỉ lọt chút ít qua lỗ cửa ở thành tàu. Phải mất một lúc tôi mới nhận ra đó là tiếng kêu của chốt cửa. Mối sợ hãi của Monique bỗng trở về trong trí tôi và tôi băn khoăn không biết mình có nhớ khóa cửa trước khi đi ngủ cách đây hai giờ.

Tôi hất chăn ra và vung chân xuống giường mà không vịn ngọn đèn ngủ. Tôi đi ra cửa để xem lại cửa có khoá không. Cảnh tượng nhà của Ted bị lục soát vẫn còn in rõ trong trí tôi.

Ngay lúc sắp sửa tới cửa, tôi đưa tay ra. Bàn tay của tôi chợt đụng phải một vật gì trong bóng tối. Mấy ngón tay của tôi cho tôi biết ngay đó là một cánh tay, và bàn tay của tôi tự động nắm chặt. Cánh tay của người lạ vẫn không cử động. Tôi liền vươn bàn tay còn lại lên vách tìm nút điện và bật đèn.

Ánh sáng làm quáng mắt tôi trong một giây. Khi đã hết chói tôi nhận thấy mình đang nhìn vào phía sau đầu của Monique. Nàng đang quay mặt về phía cửa, đầu cúi gằm xuống.

Tôi thảng thốt kêu tên :

— Monique ! Có chuyện gì vậy ?

Nàng quay lại đối diện với tôi khi tôi buông cánh tay của nàng ra. Tôi với tay khoá cửa lại, cố không nghĩ rằng nàng đã lục soát phòng tôi trong lúc tôi ngủ. Rồi tôi nhận thấy ngay sự vô lý của mình. Theo tôi biết nàng đâu cần tìm kiếm gì. Tôi nhìn vào khuôn mặt đang ngược lên của nàng.

Nàng bảo :

— Stuart, tôi xin lỗi đã làm anh thức giấc. Tôi không có chủ tâm. Nhưng tôi lại gặp chuyện khủng khiếp. Lại có người muốn mở cửa phòng tôi — lần này là phòng ngủ — và ngay khi kẻ đó bỏ đi tôi liền đến đây để xem thử anh còn thức hay không. Cửa phòng anh không khoá và đứng ngoài hành lang tôi sợ quá.

— Cô cứ ngồi xuống đây để tôi đi rót rượu. Cô dùng Scotch nhé ?

— Vâng, Scotch mới thật là ngon.

Tôi rót whisky vào hai chiếc ly trong buồng tắm và thêm vào một chút nước. Khi tôi trở lại nàng đang ngồi trong một chiếc ghế bành đối diện với cái giường sát bên cạnh. Mặt úp vào hai bàn tay và đôi vai rung động. Tôi lấy một bàn tay của nàng đặt quanh chiếc ly. Rồi tôi tắt ngọn đèn quá sáng ở trên đầu và bật đèn trên kệ giường. Nàng ngồi hết sức yên lặng trong lúc tôi làm công việc này, hơi thở của nàng đã hơi chậm lại. Nàng mặc một chiếc áo ngủ màu xanh sẫm bằng một thứ lụa mềm, mà tôi đã biết lúc nắm lấy cánh tay của nàng. Chân nàng mang một đôi dép bạc. Khi nàng nhìn lên, tôi trông thấy mặt nàng xanh hơn lúc bình thường và mắt sáng long lanh, đôi môi hồng của nàng

nhọt nhạt đến nỗi trông giống như miệng của một hồn ma.

Nàng mỉm cười với tôi một cách yếu ớt và uống một ngụm whisky. Hai gò má của nàng gần như hồng hào trở lại ngay lúc đó. Tôi lấy chiếc áo khoác trong tủ kiếng mặc vào mình và ngồi xuống chân giường sát bên nàng.

Nàng khẽ nói :

— Có chút rượu tôi hơi khoẻ rồi. Stuart, tôi quấy rầy anh như thế này quả thật rất đáng trách. Tôi không còn tự hiều mình tại sao cứ lo sợ băng quơ mãi. Hồi chiều tôi đã hoảng sợ, nhưng vào lúc hai giờ sáng thì tôi khủng khiếp thực sự.

— Tôi rất hiểu và tin cô. Cô hãy tạm ở đây, để tôi đi xem qua phòng cô.

— Không, Stuart !

Tiếng kêu thất thanh của nàng khiến tôi vụt dừng lại. Nàng nói tiếp một cách êm dịu hơn :

— Đừng, anh. Anh đừng bỏ tôi một mình. Lúc này ở đó chắc không có ai đâu.

Tôi tìm đôi dép dưới mép giường và mang vào chân.

Nàng chợt bảo :

— Thôi để tôi về.

— Cô hãy uống hết ly này đã và có lẽ thêm một ly nữa. Tôi sẽ cùng đi với cô để xem rõ không có ai trong phòng cô.

— Stuart, tôi không thể ở lại đây được hay sao ?

Nàng hơi đỏ mặt và cười một cách lúng túng.

— Tôi không cố ý nói theo nghĩa thường tình. Tôi không định tấn công tiết hạnh của anh đâu. Tôi chỉ muốn hỏi tôi có thể nằm tạm trên

chiếc giường phụ của anh tôi sáng ? Tôi sẽ giữ thật yên lặng, và vẽ không ngày.

Nàng muốn làm ra vẻ vui tươi nhưng xem bộ không thành công bao nhiêu.

Tôi liền nói :

— Tùy ý cô. Tôi sẽ đi qua ngủ tạm trên giường phụ của cô.

— Ô, không được. Như thế sáng ra Daisy sẽ nghi sao ?

Nàng uống cạn whisky và đặt ly trên mặt chiếc bàn thấp bên cạnh ghế, rồi đứng dậy.

— Bây giờ tôi khỏe lắm rồi. Chỉ cần anh đưa tôi về tới cửa phòng, tôi sẽ khóa cửa cẩn thận và đi ngủ trở lại.

Nàng đã có vẻ trầm tĩnh hơn, nhưng tôi không thích để nàng đi. Tôi bước theo nàng tới cửa và với tay mở khóa cho nàng. Tôi không lấy làm lạ khi thay vì mở khóa cửa tôi lại rút chìa ra khỏi ổ. Nàng quay lại nhìn tôi, mắt lộ vẻ kinh ngạc. Không mang giày cao gót nàng chỉ đứng ngang vai tôi và tôi có thể trông thấy đỉnh đầu của nàng. Chúng tôi đứng như thế có tới mười lăm giây.

Bỗng tôi bảo :

— Em hãy ở lại đây với anh.

Nàng chợt gục đầu vào vạt áo trước của tôi như một đứa bé làm nũng. Hai cánh tay của tôi choàng quanh lưng nàng. Nàng rút tay ra và khoác quanh cổ tôi. Dưới hai bàn tay của tôi, lưng nàng thật dài và thon. Tôi có thể cảm thấy cơn rung động bất thần trong thớ thịt của nàng chạy dài xuống tận hông. Hơi thở của nàng ngắn và nhanh. Nàng ngước mặt lên, mắt hơi nhắm lại và môi hé mở. Tôi có thể thoáng thấy màu xanh biếc của mắt nàng giữa

hai hàng mí thanh tú. Tôi hôn lên khóe miệng nàng và cảm thấy nàng khẽ mỉm cười. Rồi tôi hôn lên chiếc miệng nồng nàn và mềm mại của nàng. Nàng hít một hơi thở dài và giữ lấy chiếc hôn, trong lúc thân hình nàng ghì sát vào người tôi. Tôi có thể cảm thấy rõ nàng không mang gì bên dưới lớp áo ngủ bằng lụa. Cơ rung động của nàng trở nên chậm và đều đặn hơn, trong khi miệng nàng mỗi lúc một thêm nóng bỏng dưới miệng tôi.

Tôi đã bảo nàng tôi đã yêu nàng và khi tôi nói như thế tức là quả thật như thế. Tôi đã nghi ngờ nàng, nhưng cuối cùng đã xô ngã tất cả. Mãi tới giờ phút này, tôi không ngờ tôi cần nàng một cách cuồng nhiệt đến thế, và những lời nói tôi đã từng dùng đều vô nghĩa trước sự hiện hữu của nàng. Chúng tôi không nói với nhau một tiếng nào trong suốt một giờ đồng hồ, nhưng quãng thời gian dài đó đã tự nó nói lên nhiều và cơ thể chúng tôi lại càng nói nhiều hơn.

Có lẽ quý bạn biết một truyện cổ tích của nước Đức kể rằng một vì tiên hiện đến mỗi khi có một đứa bé ra đời và đặt vào nôi hai món quà, một món vui và một món buồn, và khuôn khổ tương đối của hai món quà này sẽ uốn nắn cuộc đời của đứa bé theo lối này hay lối kia. Tôi vẫn thường nghĩ rằng nếu quả thật vì tiên này đã đến, chắc nàng chỉ để vào nôi của tôi một món quà, ước hẹn của Monique, và nàng là cả hai món quà nhập thành một.

Nằm bên cạnh tôi, trong vòng tay của tôi, trong buổi sáng sớm tinh sương hoàn toàn yên tĩnh, nàng đã hết run, và hôn tôi một cách say đắm với vẻ vừa âu yếu vừa một

mỗi thường theo sau những màn yêu đương lịm người. Tôi biết vị mặn trên môi nàng chính là nước mắt. Tôi siết chặt nàng trong cánh tay và sờ má nàng bằng tay trái. Hai gò má của nàng ướt đầm.

Lúc tôi sờ mặt nàng, nàng bỗng oà khóc nước nở tựa hồ nàng sắp xé nát trái tim của nàng. Tôi không biết nói gì. Tôi không thể làm gì hơn chờ đợi cơn bão tố tiêu tan. Tôi nhắm mắt lại và ghì chặt nàng trong bóng tối, cổ không nghe tiếng nước nở đau đớn vang ra từ trong cổ nàng, cổ ôm nàng để cho nàng có thể hiểu rằng nàng không cô đơn. Mấy ngón tay của nàng co quắp lại, móng tay cào nhẹ trên lưng tôi.

Tiếng nước nở của nàng dần tắt lịm trong bóng tối yên tĩnh và cuối cùng nàng nằm im trong vòng tay của tôi như đã kiệt sức. Tôi hơi nói tay ra lúc cơ thể giông tố đã tan và nàng vẫn còn tức tưởi như một đứa bé sau khi vừa khóc một trận thê thảm. Nàng ngược khuôn mặt hãy còn nhoe nhoẹt nước mắt lên và lại hôn tôi.

Nàng khẽ nói nhỏ đến nỗi tôi chỉ thoáng nghe :

— *Ein Jeder sucht im Arm der Freundes Ruh. Dort kann die Brust in Klagen sich ergiessen.*

Giọng nàng run lên vì hậu quả của nước mắt. Lời nói của nàng len lỏi vào tâm tư tôi nhưng tôi không thể sắp xếp được. Nó vang dội dọc theo bờ tâm trí tôi, từ từ phiên dịch ra thành tiếng thì thầm bên tai nàng :

— Mọi người đều tìm bình an trong vòng tay của một người bạn. Ở đây trái tim có thể tuôn tràn nước mắt.

Nàng thoáng nở một nụ cười. Tôi không thể nhìn được khuôn mặt của nàng bởi vì nàng đang gục mặt vào vai tôi, nhưng tôi không có thể cảm thấy khóe miệng nàng

cử động nhẹ dường như nàng đang mỉm cười. Nàng hít một hơi thở dài và nín lại độ một vài giây, khiến cho ngực nàng ép sát vào mình tôi. Rồi nàng nhẹ nhẹ thở ra, không còn tức tưởi nữa.

Nàng chợt bảo :

— Cảm ơn anh.

Giọng nói của nàng không lớn nhưng vang rõ trong căn phòng.

— Em đâu có thiếu gì anh. Đâu có gì ngoài một cuộc đời.

— Bây giờ em phải đi về.

— Không.

— Không sao được. Err sắp sửa mang trà vào cho anh.

— Quỷ sứ bắt anh ta đi !

Nàng bỗng cất tiếng cười và thân hình nàng rung động theo tiếng cười lại càng ép sát vào tôi.

— Hình như anh có tới hai người đàn bà. Err và em. Và em phải đi.

— Ở đây em mới được an toàn.

— Thật không ?

— Em hiểu anh muốn nói gì mà.

— Vâng. Stuart, em hiểu.

— Và anh ..

Nàng đặt bàn tay của nàng lên miệng tôi.

— Không, anh đừng nhắc lại nữa. Cứ để mặc nó muốn ra sao thì ra. Chỉ trong một lát thôi.

— Em làm sao biết được anh định nói gì ?

— Em đoán. Thôi, Stuart, bây giờ em phải đi.

— Đề anh đưa em về.

Nàng bỗng gỡ tay tôi ra và ngồi thẳng dậy. Trong ánh sáng mờ rọi qua khung cửa nhỏ, nàng đẹp rực lên, thân hình như lấp lánh, với chiếc lưng dài và thẳng. Nàng đưa chân ra ngoài mép giường và đứng dậy như một bức tượng nữ thần tình yêu Aphrodite lấp lánh sáng. Nàng mang dép vào chân, lắc đầu bảo :

— Thôi. Lúc này em đã khoẻ lắm rồi.

Nàng lấy chiếc áo ngủ màu xanh mà ban nãy tôi đã liệng trên ghế và mặc vào người, buộc lại ở phía trước. Tôi cố nhìn một lần cuối thân hình thon thon và hai gò ngực kiêu hùng của nàng. Tôi cũng khoác chiếc áo choàng và đi ra cửa với nàng.

Nàng thì thào :

— Em sẽ gặp lại anh ngày mai.

— Hôm nay chứ. Trong bữa điềm tâm.

Nàng nhón gót và hôn nhanh tôi. Rồi nàng đi ra qua khung cửa hé mở và nhẹ nhàng khép lại.

Buổi sáng hôm ấy tôi không còn ngủ được nữa, trong lòng cứ nhớ mãi chiếc hôn vừa luống cuống vừa nồng nhiệt của nàng. Trước khi trở về giường để nằm thao thức nhìn sững phía trên, tôi liếc mắt ra ngoài qua khung cửa sổ. Trời đang mưa. Nhưng bên ngoài, sau màn mưa nghiêng nghiêng, phía trên lớp mây dày, những vì sao vẫn hiện rõ. Những vì sao vẫn ánh long lanh. Orion đưa cánh tay phải lên, và đàn chó chúi mũi chạy ⁽¹⁾. Cơn mưa ào ào tuôn

(1) Orion : theo thần thoại Hy-lạp là một thợ săn, người yêu của Diana, nữ thần tượng trưng cho mặt trăng, săn bắn và trình bạch ; về sau Orion bị nạn chết và được nâng đưa về cõi thần dương hóa thân thành một chòm sao (Liệp Hộ) , gần chòm sao Taurus (Kim Ngưu) (c. l. c. d. g.)

xuống mặt biển cuộn cuộn sóng và đọng lại thành từng vũng nước giá lạnh cách xa hàng nghìn dặm. Năm tháng đang chuyển qua mùa say ngủ.

Chúng tôi ở bên nhau suốt ngày, sau khi ăn sáng xong. Hôm ấy là một trong những ngày êm đẹp nhất mà tôi sẽ nhớ mãi đến trọn đời. Đó là ngày mà Norn, vị thần xóa nhòa màu sắc của vạn vật, không thi hành nhiệm vụ ⁽¹⁾. Biển hơi động và con tàu trôi tròng trành trên mặt nước. Nền trời quang đãng, chỉ có một ít mây trắng như bông trôi bồng bênh tận trên cao. Chúng tôi qua mặt một chiếc tàu hàng trong lúc cùng đi dạo trên boong, rồi ăn trưa và ăn tối trong nhà hàng, không gặp người quen nào. Có lần chúng tôi ngắm chiếc *Volendam* chạy qua bên hông chúng tôi cách xa chừng ba trăm thước hướng về phía Nữ Ước, nhưng chúng tôi vẫn có cảm tưởng cả trần gian chỉ còn lại hai chúng tôi. Bây giờ tôi mới biết đó là một ngày tách biệt hẳn với bao ngày khác, một nỗi hân hoan vô tận, lưu loát và hoàn toàn, có thể làm người ngoại và hàn gắn mọi khổ đau trong cuộc sống, một ngày như những liếp sắt trong một chiếc áo giáp và đủ thứ khí giới làm nao động thánh đường. Nếu mình sống được một ngày như thế mình là kẻ may mắn hơn đa số đàn ông, và nếu mình giữ được mãi như thế mình là một bậc thần tiên bất tử.

Một lần trong đêm tối, trong lúc nằm theo kiểu nàng

(1) Norn : theo thần thoại Na-uy, Norn là một trong ba vị thần : Urth (Quá khứ), Verthandi (Hiện Tại) và Skuld (Tương Lai) quyết định số mạng cho thần thánh và loài người (c.l.c.d.g.).

thích nằm, mặt áp lên bờ vai trần của tôi và mái tóc mềm của nàng xoả trên cánh tay tôi, nàng chợt động dậy một cách mơ màng và nói như đang nửa thức nửa ngủ :

— Stuart, anh chờ bao giờ tin em.

Tôi liền bảo :

— Em điên. Anh bao giờ cũng tin vợ của anh.

— Em muốn uống.

— Scotch nhé ?

— Dòng máu Tô-cách-lan của anh.

— Anh sẽ rót vào tim em.

— Trong tim em đã có máu của anh rồi.

Và lúc trời gần sáng, trong khi nàng đang ngủ một cách hiền hòa và tôi thao thức nằm ngắm một bên khuôn mặt của nàng trong ánh sáng mờ mờ rọi qua khung cửa sổ hình tròn phía trên đầu nàng, nàng chợt cựa quậy trong giấc ngủ, đầu lắc qua lắc lại trên chiếc gối.

Nàng kêu lên trong hơi thở hỗn hồn, bằng một giọng khản khấp :

— Không, không !

Tôi liền sờ cổ nàng bằng cách lấy ngón tay khều ngay dưới vành tai bên trái, cách người ta vẫn thường dùng để trấn an và đánh thức ai mà không làm cho người đó giật mình. Nhưng nàng không tỉnh giấc. Nàng lại yên tĩnh nằm ngủ như cũ.

Nàng tiếp tục nói :

— Em biết anh sẽ không bắt em làm việc đó. Em biết mà.

Chỉ có thế. Nàng nói như những người mơ ngủ vẫn thường nói. Tôi cố không suy nghĩ tới những lời vu vơ

của nàng nữa. Nền trời bên ngoài các khung
sổ đã khởi sự ửng sáng và những vì sao đang bắt đầu
trong lúc tôi bỗng hiểu nhận thấy rằng tôi đã quên
hề nhớ đến em tôi suốt một đêm nay.